

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ κ. Θ. ΣΥΝΟΔΙΟΥ 'Η ΠΙΝΕΣ,
(Θέατρον Κοινοπούλη)

Μπορεί νὰ πῆ κανείς πὼς ἡ «Πίνες» εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ λίγα ἑλληνικὰ ἔργα ποῦ γράφηκαν.

Βέβαια δὲν εἶνε τὸ μεγάλο ἑλληνικὸ ἔργο ποῦ περιμένουμε, δὲν εἶναι τὸ μεγάλο δράμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶναι ὅμως ἓνα ἀπὸ τὰ λίγα ἔργα, ποῦ καταπιάνεται νὰ ἐξετάσῃ τὴν κοινωνία μας, νὰ κεντηρίσῃ τὸ βίον μας τὸν κοινωνικὸ καὶ πολιτικόν.

Ἡ πολιτικὴ.

Ἴσως περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔθνος ἡμεῖς συνυφάνημε τὴν ζωὴν μας ὡς κοινωνία, μὲ τὴν πολιτικὴν.

Ἴσως περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔθνος, ἐξαρτήσαμε ὀλοκληρωτικὰ τὸ εἶναι μας ὡς ἔθνος καὶ ὡς ἀτόμων ἀπὸ τοὺς πολιτικούς μας.

Αὐτοὶ εἶχαν πάντα πρωτοβουλία.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε ἓνα περίεργον ἀναιδίωμα ἐξυπνάδας δραστηριότητος καὶ ἰαθυμίας.

Τὸ μεγάλο μας ἐλάττωμα εἶναι ποῦ θέλουμε νὰ εἴμεθα ὅλοι πρωταγωνιστὰ.

Τὸ βοηθητικὸ ρόλο ποῦ εἶνε ἐπίσης πολῦτιμος δὲ θέλουμε νὰ τὸν ξέρουμε. Καὶ τοὺς ἀφίνουμε τοὺς ἐκάστοτε διὰ τὸν ἓνα ἢ ἄλλον λόγον ἐπιτυγχάνοντας ν' ἀλωνίζουν. Τοὺς ἀφίνουμε δίχως βοήθεια καὶ δίχως ἀντιπολίτευση.

Καὶ ἔτσι ὅλη ἡ δύναμις συγκεντρώνεται ἀνε-

καθεν στὰ χέρια τῶν ὀλίγων καὶ θὰ ἔχουν τὴν ἐξυπνάδα ἢ τὴν ἱκανότητα νὰ παροῦν τὴν ἐξουσία στὰ χέρια τους.

Δι' αὐτὸ τὰ πάντα ἐξηρηθῆσαν ἀνέκαθεν στὸν τόπο μας ἀπὸ τοὺς πολιτικούς, μας οἱ ὅποιοι ἐκάστοτε εἰμιναν ἀπόλυτοι ρυθμιστὰ τῆς ζωῆς μας χωρὶς βοηθοῦς, ὅπως εἴπαμε παραπάνω καὶ χωρὶς ἀντιπολίτευση.

Καὶ λέγοντας ἀντιπολίτευση καὶ βοήθεια δὲν ἐννοοῦμε τὴν ἐκ τῆς βουλῆς προερχομένην.

Βουλὴν καὶ Ὑπουργοὺς τοὺς κατατάσσουμε σὲ μιὰ σειρά: Πολιτικοί.

Ἐννοοῦμεν τὴν ἐξωθεν βοήθειαν καὶ ἀντιπολίτευσιν.

Ἐννοοῦμεν τὴν ἐξω κοινωνίαν, ἐννοοῦμεν τὸν λαόν. Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ μέγας ρυθμιστὴς τῶν πάντων. Ἐνώπιον του πρέπει νὰ δίνουν ἐξετάσεις καθημερινὰς οἱ πολιτικοί. Πρέπει ἡ παρουσία του νὰ εἶνε παντοῦ καὶ πάντα αἰσθητῆ, ὥστε οἱ ἐντὸς τῆς Βουλῆς νὰ ἐνθυμοῦνται πάντοτε τίνας εἶναι ἐντολοδόχοι καὶ εἰς τί ἀποβλέπει ἡ ἐντολὴ των.

Ἐ! λοιπόν, αὐτὸ οὐδέποτε συνέβη ἐν Ἑλλάδι.

Ἐδῶ ὁ ψηφοφόρος, εἶνε ἓνα περίεργον φημέρον, ποῦ φτερουγίζει γιὰ λίγες ὥρες, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν, καὶ ὁ ὅποιος ἀν κατόπιν, κάποτε ξαναπαρουσιασθῆ, θὰ εἶνε δίχως φτερά, μὲ ὑψὺς ἰκέτον γιὰ κάποιον ρουσόφει στην πόρτα τοῦ βουλευτοῦ.

Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει ἡ δυστυχία μας, ἀπὸ δῶ ἡ ὅλη μας κακοδαιμονία.

Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βουλευτοῦ. Τοῦ βουλευτοῦ ποῦ τὸν ἐψηφίσαμε γὰ τὸ ρουσόφει, καὶ ποῦ φαντάζεται ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη του ἀπέναντί μας καὶ ἀπέναντι τοῦ ἔθνους ἀποχρῆσις.

Φαντάζεσθε τὴν Ἑλλάδα μὲ μιὰ βουλὴ ἀνθρώπων ἀγῶν, ἀνθρώπων ἀδεκάστων, ἀνθρώπων ἀνωτέρων κίσεως ἰδέας συναλλαγῆς, νέων ἀνθρώπων σὺν τῷ Γεώργῳ Παρόδῳ;

Φαντασθῆτε τὴν γιὰ μιὰ στιγμή!

Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἓνα μεγάλο εὔγε στὸν κ. Συνοδινόν, γι' αὐτὸ τοῦ σφιγγουμε θερμὰ τὸ χέρι.

Καταπιείστηκε τὸ μεγαλύτερόν μας ζήτημα μὲ τὴν πειδὸ ἀβίαστη ἀπλότητα καὶ εὐλαχίαν.

Μέχρι σήμερὰ εἶχαμε τοὺς Παράσχηδες,

ώ, άρχηγός πώς λοιπόν θέλεις να μη φθάσου-
με στα σημερινά μας χάλια;

Τό έργο του κ. Συνοδινού είναι έργο κλασ-
σικό για μάς τους Έλληνες.

Έκείνος ό μνημειώδης λόγος που βγάξει από
τό παράθυρο προς τους κάτω συγκεντρωμένους
διαδηλωτές, ό βουλευτής των τι άριστούργημα
θεαλισμού είναι, και πόσο βάρος μούχλας έχει,
και τί μυρουδιά σαπίλας.

Κι άληθινά στο τέλος ένας άνθρωπος δί-
πλα μου φώναξε : **Σαπίλα.**

Τό έργο βρήκε καλούς έρμηνευτές.

Ή Κα Κοκοπούλη, χαριτωμένη άπλή, και
ώραία.

Μόνη της, και με τό λίγο μέρος που είχε,
έγέμιζε τή σκηνή και τό θέατρο όλόκληρο, με
τή δροσιά τής όμορφης κοπέλλας.

Ό κ. Μυράτ μπορούσε άναμφιβόλως να
παίξει τό ρόλο πάνω στη φυσική του νότα,
προτίμησε έν τούτοις να τον άνεβίση ένα δυό
σκάλες παραπάνω, ίσως παρασυρόμενος από
τόν έμφυτό του ένθουσιασμό ίσως και για να
τόν κάνει περισσότερο και άντιληπτό στον
κόσμο.

Είναι πασίγνωστον έν τούτοις ότι ό καλλι-
τέχνης όφείλει να παίξει σύμφωνα με τήν καλλι-
τεχνική του συνείδηση, άδιαφορών και περι-
φρονών τας παροδικάς έντυπώσεις.

Σφίγγουμε τό χέρι των κ. κ. Γλυνού και Ά-
ποστολίδη για τή φυσικότητα και τήν τέχνη
που έδείξαν στους ρόλους των.

Τόν κ. Βολάνη θα τον θέλαμε κάπως άλλοι-
ότιο. Γίνεται τόσος λόγος για αυτόν, του προ-
ετοιμάζεται μια τόσον ένδιαφέρουσα έμφάνι-
σις ώστε ή σφριτίτα του άπαιτεί κάτι, που ό κ.
Βολάνης δεν τό έχει.

Ό ρόλος του μάσκιμα-Γεώργου όπηρετου
του Παρόδη, και του χωρικού που έρχεται για
τό ρουσφέτι, ρόλοι έξόχως χαρακτηριστικοί
και αντιπροσωπευτικοί ήσαν άνώτεροι των δυ-
ν ήμεων των ήθοποιών που άνέλαβον να τους
έκτελέσουν.

Για τήν σκηνοθεσία, χωρίς έν τούτοις και
να επιμένουμε, έχουμε τήν έντύπωση ότι δεν
ήταν και τόσο σύμφωνη με τήν άλήθεια.

Τέτοια μέγαλα, και τέτοιες αίθουσες δεν
υπάρχουν πολλές στις έλληνικές έπαρχίες, και
άν υπάρχουν, δεν ήσαν και καμμία άνάγκη να
βάλλουμε μέσα σ' αυτή τή δράσι ενός έργου
τόσον Έλληνικού που είχε δικαιώματα να πλαι-
σιωθή πειό Έλληνοπρεπώς.